

Apariția mișcării lui Brinsmead, „The Awakening Message,” trebuie înțeleasă în contextul mai larg al peisajului adventist al vremii.

Cu câțiva ani înainte ca Brinsmead să înceapă studiile la Avondale College, Wieland și Short înaintaseră acea scrisoare de protest comitetului Conferinței Generale. Era o invitație din partea lui Dumnezeu de a ne întoarce la temelia credinței advente, esența ei fiind Nunta Mielului din perspectiva Zilei Ispășirii pentru cei vii. Avertizarea era că un hristos fals s-a strecurat în predicarea adventistă, și că este cazul să ne întoarcem la adevăratul Hristos care ne așteaptă în Sfânta Sfințelor.

În același timp, lumea protestantă a venit să bată la aceeași ușă denominațională la care bătea Hristos, cu invitația de a ne alătura creștinismului respectabil, cu promisiunea că ni se va ridica eticheta de cult necreștin.

Conducătorii, în numele bisericii, au respins categoric apelul lui Dumnezeu prin frații Wieland și Short, dar au primit cu bucurie oferta Babilonului prin Martin și Barnhouse. Un loc onorabil pe podium alături de bisericile surori părea mai atractiv decât rolul ingrat de profet al pierzării, așa cum li se păreau atunci fraților că ar suna cele trei solii îngerești.

În timp ce biserica pregătea pentru publicare lucrarea *Questions on Doctrine* – prețul acceptării noastre în lumea civilizată a creștinismului – Dumnezeu pregătea un mesager și o solie prin care să contracareze aventura rămășiței cu trimișii împăratului Babilonului. Doar în acest context se poate înțelege și explica succesul uimitor al mișcării de redeştere a lui Brinsmead, o soluție aproape disperată din partea cerului.

La sfârșitul anului 1957, biserica publica *Questions on Doctrine*, iar Brinsmead era gata pentru publicare cu *God's Eternal Purpose*, care a ieșit de sub tipar în 1959.

Questions on Doctrine a bucurat un mic grup de teologi și pe administratorii de la CG, în timp ce a produs un vacarm de neimaginat în popor, fiind văzută în adevărata ei lumină: „Cea mai subtilă și periculoasă eroare” și „o foarte periculoasă erezie” (M.L.Andreasen). Un alt veteran al teologiei adventiste spunea: „Multe, dacă nu toate, din așa-zisele grupări disidente sau independente din ultimii 45 de ani sunt rezultatul direct al pozițiilor implicite sau explicite promovate de *Questions on Doctrine* asupra ispășirii și întrupării” (Herbert E.Douglass). Chiar unul dintre suporterii înfocați ai acestei lucrări, și cel mai reputat istoric adventist în mediile academice actuale, George R. Knight, recunoaște că lucrarea „se califică cu ușurință ca fiind cea mai divizivă carte din istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.”

God's Eternal Purpose, din contră, a bucurat o masă enormă de laici și pastori adventiști, dar a produs un vacarm de neimaginat în rândul unui grup restrâns de teologi adventiști și administratori de la nivelul de vârf al lucrării. Au fost ambalate toate motoarele denominaționale, iar CG a asmuțit împotriva lui Brinsmead toată haita de dobermani reformaționiști, în speranța că vor reuși să păstreze turma Domnului în siguranță, departe de colții lupului răpitor din Australia. Nici nu le-a trecut prin cap

fraților de la CG că haita respectivă, după ce își va îndeplini misiunea, se va întoarce să sfășie turma pe care presupuneau că o apără.

În timp ce concluziile negocierilor cu Martin-Barnhouse începeau să ia forme concrete în teologia adventistă, cartea lui Brinsmead, *God's Eternal Purpose*, se răspândea în biserică, întărind credința poporului în doctrina fundamentală a Sanctuarului, a cărei repudiare tocmai se pregătea la vârful lucrării.

Sincronizarea fascinantă despre care vorbeam puțin mai sus continuă.

În timp ce Dumnezeu pregătea puternica platformă a Sanctuarului, ca o contrapondere la noua poziție adventistă reprezentată de QOD, Avondale College îl propulsa pe Desmond Ford, pregătindu-l pentru viitoarea închețare cu Brinsmead. Ford absolvise seminarul în 1950, și pentru o perioadă fusese pastor și evanghelist în diferite localități. Acum Avondale îl chema înapoi, pentru pregătire superioară. A obținut BA în 1958 la Avondale, apoi masteratul în teologie sistematică la Andrews University în 1959, anul publicării cărții lui Brinsmead.

Apoi a mers la Michigan State University, unde și-a obținut doctoratul în retorica scrierilor lui Pavel, în 1961, tocmai când a explodat marea redeșteptare condusă de Robert Brinsmead. În același an, Desmond Ford a fost numit șef al catedrei de teologie la Avondale, și membru în Biblical Research Committee, cea mai eficientă platformă pentru stoparea lui Brinsmead. La Avondale, Ford era considerat „omul-soluție” la toate problemele teologice ale bisericii, inclusiv noua amenințare „perfecționistă,” așa cum era numită redeșteptarea produsă de Brinsmead.

Marea confruntare stătea gata să înceapă. De o parte a baricadei, teribila forță a Conferinței Generale, condusă de Ford, Heppenstall și LaRondelle, teologii de vârf ai lucrării, cu toată presa denominațională în spate. De cealaltă parte, Robert Daniel Brinsmead, un student exmatriculat din seminar și exclus din biserică, singur împotriva tuturor. Sigur, mai erau și cei 7000 care nu-și plecaseră genunchiul în fața lui Baal, dar stăteau ascunși prin peșteri de frica furiei izabelei teologice căreia nimic nu-i stătea în cale în acele zile.

Miza era cât se poate de serioasă. Pentru Conferința Generală, era cea mai gravă criză cu care se confrunta, în acel moment de maximă oportunitate de a pași pe covorul roșu al lumii creștine respectabile. Frații riscaseră enorm alterând distinctivile denominaționale contând pe somnul profund al bisericii, lumea creștină tocmai ne întinsese mâna dreaptă a părtășiei, ca să vină acest necunoscut perfect din tufișurile Australiei să dea peste cap o asemenea monumentală realizare.

Ei reușiseră să pună botnița și „să tragă frâna” unui foarte numeros segment de „lunatici” din biserică, doar ca să constate acum cu stupeoare cum un habarnist ex-adventist reușește să trezească energiile acestui popor și să readucă la masa discuțiilor în biserică mondială doctrina Sanctuarului, pe care ei o considerau definitiv îngropată odată cu Andreasen. Fusese relativ ușor să tragă frâna lunaticilor din biserică, legați ombilical de poziție-prestigiu-salariu, dar cum să tragă frâna cuiva asupra căruia nu mai aveau absolut niciun control?

Brinsmead a apărut pe scenă exact ca și profetul din Iuda la inaugurarea noului altar al lui Ieroboam, neprevăzut și neluat în calculele maestrului de ceremonii. Și a reușit la fel de bine să strice cheful tuturor participanților la petrecere. A fost o împlinire a profeției care spunea că atunci când toate vocile vor fi aduse la tăcere, pietrele vor striga. Iar Brinsmead s-a dovedit o piatră foarte tare în bătălia pentru adevăr din acele zile fierbinți.

Sincronizarea în timp a fost după cum urmează:

1950: Protestul Wieland – Short, și chemarea înapoi la solia 1888;

1955: Negocierile cu evanghelicii;

1957: Publicarea cărții Questions on Doctrine;

1959: Publicarea cărții God’s Eternal Purpose;

Aceste două lucrări au declanșat cea mai acută bătălie în jurul doctrinei Sanctuarului din toată istoria bisericii. Ambele erau un apel la întoarcere: QOD chema biserica înapoi în protestantismul de bază, de la care se depărtase în 1844; God’s Eternal Purpose chema biserica înapoi la Minneapolis, acolo unde biserica refuzase chemarea lui Hristos la Nuntă. Cartea lui Froom sigila poziția bisericii la picioarele tronului din Sfânta, alături de întreaga lume creștină; cartea lui Brinsmead chema biserica înapoi la picioarele tronului din Sfânta Sfintelor, acolo unde omenescul și divinul trebuie să se unească.

Aceasta era scena marii controversă, la începutul decadei 1960.

***